

Ismeretlen ragadozók

A kriptozoológia gyilkos teremtményei

A rejtőzködő és így rejtélyesnek számító állatokkal kapcsolatban túlnyomórészt olyan lényekről számolnak be, amelyek békés szándékúak, avagy éppen megijednek a szemtanúktól. Mindazonáltal olyan bejelentések is érkeztek, amelyben bizonyos szörnyetegek rájuk támadtak! Egyesek szerint előfordult, hogy a dzsungelekben óriáspókok öltek meg embereket, gigászi madarak ragadtak el gyerekeket. Feltételezések szerint olyan növények is léteznek, amelyek teheneket esznek...

olyan pókok, amelyek rendszeresen megtámadták az embereket. Az egyik leggyakoribb rovarfóbia a pókoktól való félelem, azaz az arachnophobia, így Hollywoodnak mindig kasszasiker volt előszedni az izeltlábúak témáját.

törzs tagjai elmondták, hogy az utolsó példánnyal 2003-ban találkoztak és valószínűsítették, hogy az erdőirtások miatt lehetnek kevesebben. A dél-amerikai őserdőből is érkeztek hasonló jelentések, így lehetséges, hogy van valami

dzsungel mélyén rejtőzhetnek nagyobb példányok. Egy másik helyszín Louisiana, ahonnan dr. Karl Shuker zoológus kapott jelentést egy katonától, aki névtelen kíváncs maradt. Itt található a Fort Polk-i katonai létesítmény,

Híába használjuk az elvileg egész világunkat lefedni képes modern műholdakat, a dzsungelek vagy a vizek mélye továbbra is számos meglepetést rejtegethet a számunkra. Az elmúlt évek során óriási barlangokat fedeztek fel, amelynek mélyén elszigetelt flóra- és fauna létezett, a mélytengerekből szinte már szörnynek kinéző halakat fognak ki, és a sűrű őserdőben időnként olyan állatokat pillantanak meg, amelyekről még semmit sem tudunk. A határtudományok beszámolnak ilyen lényekről, és még ha egyelőre nem sikerült bizonyítani a létezésüket, érdemes nyitottan kezelni az efféle beszámolókat.

Soklábú veszély

A régebbi horrorfilmek kedvenc témái közé tartoztak az

Egyes pókok csípése halálos is lehet, de szerencsére hazánkban a helyi fajokra ez a tulajdonság egyáltalán nem jellemző. Azonban a bolygó más pontjain olyan óriáspókokkal találkoztak, amelyek veszélyesebbek az emberre, de a zoológusok előtt ismeretlenek. 1938-ban Margurite Lloyd és párja, Reginald felfedezőútra mentek az afrikai Kongó-medencébe. Gépkocsijukkal éppen egy ösvényen haladtak, amikor egy alak ugrott ki eléjük – legalábbis először ezt hitték. A lény valójában egy óriáspók volt, ami leginkább a tarantulára hasonlított és 100-120 cm lehetett a mérete. A helyi *baka* törzs tudott ezekről az állatokról és elmondásuk szerint akár kisebb antilopokat is megettek, ha eme lények gigantikus hálóiba gabalyodtak. Évtizedekkel később a

valóságalapjuk. Rick. C. West tarantula szakértő tudományos kutatás keretén belül kereste fel az Orinoco folyó közelében élő helyi lakosokat, ahol az egyik szemtanú azt állította, hogy gyermekkorában látott egy pókot, ami akkora volt, mint egy kosárlabda. A férfi elmesélte, hogy a szörnyeteg egy kiskutyát ragadott el a faluból. Amikor évekkel később újra látták, az állat már akkora volt, mint egy felnőtt ember. Bár West szkeptikus volt ekkora pók létezését illetően, de mégis hitt a beszámoló valóságalapjában, ugyanis a helyiek nagyon jól ismerték a környéken őshonos állatvilágot. Az expedíció során sikerült elfogniuk egy elég nagy tarantulát, bár közel sem érte el azt a méretet, amiről a falusiak beszéltek. Ettől függetlenül a tudós úgy vélte, hogy a

amelyet erdő vesz körül. A terepképzések során a névtelen katona három alkalommal találkozott az óriáspókokkal: egyszer 2005-ben és kétszer 2007-ben.

A leírás szerint a szőrös állatnak két hatalmas és fényes szem volt, valamint agyarakkal, illetve hat lábbal rendelkezett. A színe barna volt, amit fehér csíkok tagoltak, így könnyen beilleszkedett a környezetébe. A pók akkora volt, mint egy kutya és amikor támadó pozíciót vett fel, majdnem 2 méternyire szét tudta tárnai a lábait.

Hol az erdőben futottak össze vele, hol a bázis egyik épületének a tetején vették észre. Bár a katonák több alkalommal jelentették a feletteseiknek az állat feltűnését, megparancsolták nekik, hogy hallgassanak erről, mert úgysem fog hinni

nekik senki. Mindenesetre azóta több ember eltűnt azon a környéken, nem kizárt, hogy óriáspókok ragadták el őket. A katonaság azért titkolja az eseményeket, mert ha kitűdnének ezek az esetek, akkor elveszthetik a területfoglalási jogukat.

A zoológusok egyelőre óvatosak a beszámolók hitelesítésével apcsolatban, mert az óriási méretnek fiziológiai korlátjai vannak.

Egből lecsapó óriások

Több millió évvel ezelőtt gigászi madarak és óshüllők uralták ezt a világot. Bizonyos egyedek esetében a szárnyfeszításvolságuk a négy métert is túlszárnyalta és képesek voltak nagyobb testű emlősöket a levegőbe ragadni. A dinoszauruszok családjához tartozó Pteroszaurusz szárnyfeszításvolsága a 12 métert is elérhette és nem okozott volna neki nehézséget egy felnőtt embert magával vinni. Ezek az állatok mára kipusztultak, de bizonyos észlelések arra utalnak, hogy extrém nagytestű madarak még létezhetnek valahol.

Az Amerikai Egyesült Államokban hat különböző sasfajt tartanak számon, amelyek közül a legnagyobbak 3 méter a szárnyfeszításvolsága. John James Aubudon (1785-1851) az egyik leghíresebb festője volt ezeknek az állatoknak, de az ornitológusok között vitát kezdeményeztek azon képei, amelyeken ismeretlen fajok láthatók. Aubudon 1814-ben többedmagával megfigyelt egy olyan példányt, amely a Mississippi folyó környékén bukkant fel. Éppen egy kereskedelmi hajón tartózkodott a prémkereskedő társával, aki elmondta, hogy ez a madár korábban a Nagy-tavak környékén volt látható, de manapság már megritkultak a feltűnései. A festőnek minden vágya az volt, hogy beszerezzen egy példányt.

Aubudon a Kentucky állam-

beli Henderson faluban tartózkodott egy összejövetele, amikor meglátott egy nagytermetű sást és azt vadászpuskájával lelőtte. Izgatottan rohant dr. Adam Rankin barátjához, aki tapasztalt vadász volt, de ő azt állította, hogy még sosem látott ilyen madarat. Az barna volt, de a fejről hiányzott a jellemző fehér szín és nagyobb volt, mint bármelyik ismert amerikai sas.

A férfi végül 1826-ban megfestette a madár élethű mását és az elnök tiszteletére *Haliaeetus Washingtonii* névre keresztelte el. Aubudon a tetemet a Londoni Múzeumba küldte, ahol nem ismerték fel

annak értékét és egy árverezés során túladtak rajta.

Évekkel később még több hiteles beszámoló látott napvilágot az állattal kapcsolatban, de a festő halála előtt megkérdőjelezték, hogy létezett-e valaha. Egyesek szerint csak Aubudon kreálmánya volt, míg mások úgy vélték, hogy egy tévesen azonosított rétisas lehetett. Azt is tudjuk, hogy más, hasonló tetemek is egyéb múzeumokban bukkantak fel, de ezek egy-egy tűzvész során sajnálatos módon megsemmisültek. Az efféle óriásmadarak olykor rátámadtak az emberekre.

1878-ban Tipah megyében történt egy incidens, amikor az iskola udvarán játszó nyolcéves Jemie Kennedyt felkapta egy hatalmas, madárszerű lény. A tanárok megkongatták a vészharangot, amitől az állat olyan szinten megzavarodott, hogy

elengedte a fiút, de ő a zuhánástól szörnyethalt.

1895. február 22-én történt még egy hasonló eset Webster megyében, amikor a tízéves Lany Junkist ragadta el egy ismeretlen sasfaj, de a gyerek végül sosem került elő.

Nem csak az Egyesült Államokban, de a németországi Fekete erdőben is találkoztak gigantikus madarakkal. 1940-ben Robert Lynn író kirándulást tett a közeli erdőben. Itt látott egy másfél méter, barna színű magas madarat állni az egyik ösvény kellős közepén. Amikor az állat felröppent az égből, Lynn látta, hogy szárnyfeszításvolsága legalább 7 méter

lehetett.

1977-ben végül sikerült lefilmezni két óriásmadarat, amik a fák körül repkednek, így megszületett a bizonyíték a szóbeszédre. Többen Vilámmadárnak keresztelték el azokat az óriásokat, amelyek az indiánok legendáiban szerepeltek. Az utolsó jelentések a 2010-es évekből származnak, de nem tudjuk, hogy vajon mennyi példány maradhatott fenn.

Az emberevő fa

Nemcsak a ragadozó állatok, de egyes növények is veszélyt jelentenek az emberekre. A kriptobotanikához sorolják azokat a felfedezetlen növényeket, amik állítólag hússal táplálkoznak. Ragadozó fákról a bennszülött törzsek és az 1800-as évek felfedezői is tesznek említéseket, de a

legtöbb esetben nem kerültek elő komolyabb bizonyítékok a létezésüket illetően. Ettől függetlenül még továbbra is érkeztek bejelentések.

1970-ben Mariano da Silva utazó számolt be arról, hogy a brazil-guyanai határ dzsungelében él egy húsevő növényfaj, ami jellegzetes szagot áraszt és magához csalogatja a helyi majompopuláció tagjait. Ha az állat felmászik a fára, akkor a növény a leveleivel körbe fogja az áldozat testét és megemészti.

Kétségtelenül a leghíresebb a madagaszkári-húsevő fa, aminek híre egy lengyel biológustól származik. Omelius

Fredlowski több olyan jelentést tett közzé, amelyben bennszülött törzsek áldozatokat mutattak be a húsevő növényeknek.

Az egyik ilyen 1878-ból származott, amikor Carl Liche felfedező meglátogatta a madagaszkári *Mkodos* törzset, akik a szeme láttára áldoztak fel egy bennszülött nőt. A fa törzsmagassága 2,5 méter volt és a tetejéről 3,5 méter hosszú levelek lógtak alá, amik kigyóként tekeredtek az áldozatra, majd azt bekebelezték. Bár azóta többen kutattak a fa után, de soha nem találták meg. Ismerünk rovarévó vagy mérgező növényeket, de igazán gigászi méretű példányok még nem bukkantak fel. Talán továbbra is a dzsungel mélyén, a még felfedezetlen területeken rejtőznek...

MISKOLCI LÁSZLÓ